

Temesi Pál:

KÉPZŐMŰVÉSZETI SZEMLE.

A Múcsarnok téli tárlata. — A Nemzeti Szalon csoportkiállításai. — Az Ernst-Múzeum kiállítása.

I.

A modern nürnbergiek válogatatlan, nem egyszer a felettünk elvihartzott vörös idők plakátjaira emlékeztető képei után jólesett a modern magyar művészet legkomolyabb csarnokában ismét honit, még pedig gondosan válogatott, derekas honit látnunk. A Képzőművészeti Társulat Múcsarnokának téli tárlata, ha nem mutat is nagyszerű fellendülést, de mutat mindenesetre szolid színvonalat, mondhatnók: a becsületes művészet határozott álláspontját, a handabandákba menekülő tehetségtelenség kiküszöbölésével. Hogy a válogató kritika nem érvényesült feltétlen szigorúsággal, nem rójuk fel. Manapság, mikor a mellékutakon járás szinte rendszerré vált, úgyszólván lehetetlenség is annak klasszikus érvényesítése. Annál fájdalmasabb jelenség a képek csekély kelendősege. Művészeink produktivitása ily mostoha körülmények közt fokozottan tiszteletreméltó. Pedig, ha nem akarunk a gazdasági viszonyok máról-holnapra rózsásra fordulásában bízó naivságba esni, azt kell mondanunk, hogy rájuk a jövőben az eddiginél tán még inkább, kettős kényszerűség vár. Az egyik, hogy a csüggedés elől, talán még igen sokáig, csak az alkotásban való öröm, a művészetük kvalitásába még fokozottabban való belemenekülés fogja őket megmentetni. Győzelem, érvényesülés számukra a keserves magyar jelenben csak a művészetükben való emelkedés formájában, ebben a sors ellenére való diadalban mutatkozik. A másik, hogy a nagy gondot, a *modus vivendi*-t is véleményünk szerint, csak ez eszményi álláspontnak egy másikkal való kiegészítése útján oldhatják meg. Leírjuk, bármily népszerűtlenül hangzik is: áraiak leszállításával. Minél jobbat minél jutányosabban adni, ez lehet csak az egyetlen reális jelszó képzőművészeink számára a mai kritikus időkben. Áldozatot, sőt önfeláldozást jelent ez, de benne van a művészet terjesztésének önzetlen gondolata, tehát a legméltóbb módon adózása a géniusznak a számára jutott tehetségért. A költők már elég régóta gyakororolják ezt; azt hisszük, képzőművészeink sem vonhatják már ki alóla, legalább aránylagosan, magukat.

A téli tárlat legelőkelőbb, I. termének s így az egész kiállításnak főekessége *Karlovsky Berta*'annak gróf Wenckheim Lászlót ábrázoló portréja volt. Az élethű előkelőséget és szinte monumentális jellemzetséget a kidolgozás finomságával briliánsan egyesítő, Franz Hals-i színvonalon álló, e nagy mesterre egyúttal némikép emlékeztető remek ez, amelyhez képest meglepően élettelen, gyöngé jelenségnek éreztük a máskor oly lendületes előadású *László Fülöp*nek Lyautey maréchal ábrázoló arcképet. Rokonszenvesen előkelő portré volt még e teremben a Tchomakoff bolgár követet ábrázoló, *Tatz László*tól; és finom, költői előadású, az édeskészség kikerülésével, *Vigh Bertalantól* feleségének arcképe. A tájképet e teremben *Bosznay István* képviselte derekasan, de némikép egyenetlenül. Itt kiállított képei közül az Erdő mélyén volt a legjobb; oly kis méreteken alig lehetne a zöld erdő bűbájából többet visszaadni. Kiállított főműve nem ebben a teremben kapott helyet. Bájosan élénk, napsugaras virágcsendéletet állított ki *Gyenes Lajos* Mosoly címmel. *Czencz János*nak a terem egyik falát egészen elborító aktjaiban, melyek az érzékiséget a sivársággal kapcsolják egybe s valahogy fakó szőnyegekre emlékeztetnek, nem tudtunk gyönyörködni.

A II. teremben kaptuk *Bosznay István* főművét e kiállításon: a Lankóczi erdőt. A mély tónusú, figurákkal is élénkített kép a nagy francia tájképfestőket idézi az emlékezetbe, egész Courbetig. Üde természetérzéklet lehelő *Mérő István* két képe (Fűzfák, Csesznek vára a Bakonyban). Ugyancsak tőle egy mesteri fekvő aktot (háttal) is láthattunk itt (Álom). *Nyilasy Sándor* ezúttal is a szivárvány színeire pályázik Lányok a Tiszatöltésen c. képével; a VIII. teremben látható Sárkányeregetése valamivel diszkrétebb. Böcklines jellegével tűnik fel, de bizony nélkülözi a nagy svájci mester bűbáját, *Mihálovits Miklós*nak Herkules a válaszúton c. képe. Erőt éreztet, szinte a nyerseségig, egy férfi arckép *Merész Gyula* ecsetjétől.

A III. teremben *Szlányi Lajos* tájképei vonták fel elsősorban a műértő szem figyelmét, de vívták ki a tetszést is. A napfényes, kék árnyékos havas tájaknak ő egyik legköltőibb, legfinomabb ábrázolója. A kiállított 9 darab közül a Téli verőfény Zalában, Behavazott völgy és Misefai házikók címűek a legkiválóbbak. *Zombory Lajos*nak Delelő tehének c. képe az alföldi grandiózus horizont pompás éreztetése s a pleinair világítású gulyacsoport is életeleven rajta. Egyike marad az értékes, magyar zamatú képeinknek. De már állatküzdelmeket ábrázoló, levegőtlen rajzú két nagy vászna (Támadó oroszlánok, Farkasoktól megtámadott ló) a sok mozdulat mellett is élettelen tankönyvillusztrációképen hat. *Benkhard Ágoston*nak képe, az Álom, a kiállítás legjobb aktjainak egyike, telített színei is sikerültek, de egész jellege erotikus.

A IV. számú körteremben, ezúttal is a szoborművek kaptak helyet. A legnagyobb kompozíció köztük *Gách István* és *Fekete Gyula* Trianon c. kúttervezete volt. A medencében egy anya (Hungaria?) apróságai közt.

Az alkotást egy sírjából kitörő lovasalak koronázza, egyik kezében fáklyát, a másikban kürtöt tartva. Ez a felső rész nem vall meggyőző leleményre, kivitelében is nehézkes, nyilván túlságosan nehéz téma is egy kútterv számára. *Markup Béla* a Návay család kiskúntfélegyházai siremlékének vázlatát állította ki. Építészeti része egyhangú, az előtte helyet foglaló alak azonban (eredeti nagyságban külön is ki volt állítva): egy töviskoszorút tartó, bánatos, ülő leány, a kúnsági típus megkapó vonásaival, annál sikerültebb. *Siklódy Lőrinc* Roham c. domborművében van mozgalmasság és erő, de szinte brutálisan vaskos alakjaival nem tesz kellőképp művészi benyomást. Tiszta nemességével tűnt ki *Sóvári János*nak *Nympha* c. aktja, márványszobor, feje felett összekulcsolt karokkal. Szép példája annak, hogy a meztelenséghez nem kell okvetlenül erotikus jellegnek fűződnie, sőt magasabb eszmekörbe emelheti a képzeletet. A portrék közt megkapóan hatott *Kovács Panni* *Önarc* más c. márványfeje, a bájos, üde életvidorságnak finom kifejezése. Szinte donatellói báj van rajta, a faenzai kis Keresztelő János mellszobrára emlékeztetve a nagy olasz mesternek. Zilahy Lajos bronz mellszobra *Lányi Dezsőtől* finom, eleven, de írófejnek jelentéktelen. Ugyancsak finom munka *Alpár Gitta* bronz mellszobra, az elragadtatás kifejezésével, *Lóte Éva* műve. *Nemes György* Apponyi-mellszobra (bronz) inkább franciásan előkelő, mint mélyebben jellemző. *Andrejka József* *Ósmagyar* harcos c. márványfejében (kucsmás, befont hajú, csurgóra álló bajuszú, csontos, vénülő arc) erő és jellegzetesség van. *Ligeti Miklós* kiállított művei finoman festőiek, de inkább csak rutinosak, mélyebb hatás nélkül, ami a Kántornét Sappho szerepében ábrázoló mellszobrára is illik. Nagyobb tér mellett több érdemeset is említhetnénk, a kiállítás finom kisplasztikai darabjai közül is.

Az V. teremből *Kunffy Lajos* képei kapnak meg: a Gabonahordás és főleg a Szalmarakás, a júliusi napfény káprázatába beállított két plasztikus alakkal. A VI. teremben *Komáromi Kacz Endre* egyik női portréjáé (247. sz.) a pálma, mely a nagy feladatot: a jellemzés és finomság egyesítését szintén sikerülten valósítja meg. Madonna c. képe mitsem fejez ki címéből; rengeteg finomsággal készült Opheliá-ja nem annyira a zavart, mint inkább a Hamletbe halálosan szerelmes leánykát állítja elénk. Majdnem elmehetne Szép Ilonka-számba is. Méla költészet borong *Gál Ferenc*nek *Alkony* a Szamoson c. tájképén. A VII. teremben *Poll Hugó* pasztelljei gyönyörködtetnek elsősorban. Tíz tengerparti képén ezúttal is mestere a világításnak, a tenger vizén épúgy, mint a parti tárgyakon, jelenségeken. Legkiemelkedőbbek kívülük a nagyobb arányú Boulogne-sur-Mer, melynek napfényes tengere époly briliáns, mint a part házsorán haldokló napfény visszaadása. Másik a Naplemente a mólón, búbajos alkonyati világítással. Csak egyetlen portréval, de magához méltón szerepel ezúttal *Boruth Andor*. Az elmerengő mosolyú, némiképp genreszerű férfialak (könyvvel kezében) csak úgy sugárzik az

életszerűségtől. Az erdei költészet pompáját nyitja ránk *Tolnay Ákos*-nak Grassalkovich-fasor c. képe.

A VIII. teremből *Túry Gyula* kisméretükben is hatásos, finom tónusú tájképei, így a Szeptemberi hangulat, Őszi naplement a Badacsonynál, Sümegi várrom (az erdei hangulat és mélyen kék ég összeolvadó hatásával) kedves emlékeink. *Edvi Illés Aladár*nak egy szeptemberi Balaton-hangulatot kifejező képe méltón csatlakozik hozzájuk. Itt van *Nyilasy Sándornak* egy már említett képe is.

A IX. teremben *Barkász Lajos*nak Pihenő című, nagy perspektívájú ködös hegyi táját két jellegzetes alakkal ábrázoló nagyobb képe a gondos és mégis egységesen összeolvadó hangulatos előadásnak szép példája. A Balaton festője, *Wagner Géza* e teremben Rianás c. képével szerepel, mely a feltorlaszolt jégtáblákkal mereven hat; nyilván a témában is van itt valami bajosan leküzdhető nehézség. *Szántó Máriának* Bukott angyal című, nagyméretű aktja cicomás idealizáltságában élettelen, stearin-szerű jelenség. Az I. terem kiállítók közt már említett *Vigh Bertalan* itt is szerepel egy elegáns, jellegzetes női képpel (Dita Parlo). Külön helyet kapott Serédi Jusztinián hercegprímás arcképe *Wellmann Róbert*től. A miniatűr finomságú, kisméretű portré, értékes mű, de a feladat ezután is várja még Karlovskyt vagy Boruth Andort. *Zádor Istvánnak* a szépségkirálynő Simon Böskét ábrázoló portréja (egész alak) különleges szépséget épen nem éreztető, merev, nyomatszerű jelenség. A X. teremben a figyelmet tárgyánál fogva elsősorban *Juszkó Bélának* Attila temetése c. vászna hívja fel. A fantasztikusan sejtető előadást — jó színek mellett — annyira túlzásba viszi, hogy a képnek úgyszólván a tárgyát is sikerült a ködös előadásban eltüntetnie. Annál ragyogóbban kifejezett, megkapóan színes, némiképp stilizált kép itt Payr Hugóné arcképe, *Gábor Móri*cától.

A XI. teremben a legnagyobb értéket a tragikusvégű *Olgyai Viktor*nak, a magyar grafika klasszikusának kb. 60 darabból álló hagyatéki kiállítása képviselte. A napfényes fenyőerdőnek, a havas tájnak, a faegyéniségeknek, a mesészerű holdas vidéknek és az ú. n. heroische Landschaftnak egyaránt ő a legjellemzőbb, legfinomabb, bár nem mindig a leghangulatosabb ábrázolója nálunk a grafika szerényebb eszközeivel. Legkitűnőbb darabjai, a fentieknek legszebb bizonyosságai: 416, 422, 426, 429, 430, 437, 455 és 457 sz. alatt voltak kiállítva. Elsőrangú rajztudással tűntek ki itt *Lühnsdorf Károly* figurális lapjai, köztük *Edvi Illés Aladár* arcképe. *Kacziány Aladár* Magnificat-ján az alakok oly mesterkéltén stilizáltak, mintha az ú. n. mozdulatiskola kikölcsonzött növendékei volnának. A XII. teremben Kornis Gyula államtitkár képét állította ki *Lengyel Rheinfuss Ede*, az élethűség mellett inkább felszínesen kedélyes, mint a monumentális felé törő felfogással. Végül a XIII. terem tájképei közül felemlítjük *Darvassy István* Kukoricaföld-jét (néhány alakkal), ezt a pompás pleniart; *Bartus Ödön*nek Patak télen c. kis képét, a napfényes, bágyadt alkonyt ezt a mintaszerű visszaadását és *Wagner*

Gézának napfényes balatoni paszteljeit, melyek azonban már-már a sablonos felé hajlanak. A figurális képek közül: *Remsey Jenő*nek Huszárok a Pripjaton c. élesrajzú képe inkább karrikatura már, mint élet; néhai *Józsa Károlynak* Hollandi nő c. félaktja a vidorság pompás kifejezése; az ugyancsak elhúnyt *Láposy Hegedűs Géza* képei közül a Tanulmányfej egy tragikus hangulatokkal vívódó fiatal szerzetest drámai erővel állít — kár, hogy kis méretben — élénk.

Egészben véve egy darab oázist varázsolt a sívár jelenbe ezzel a tárlattal a Képzőművészeti Társulat igazgatósága, melyet ezért őszinte köszönet illet. A kiállításnak egész jellege, átlagos színvonala derekasan tanuskodik az elvek dolgában helyes úton járásról.

II.

A Nemzeti Szalonban egymást érik a kiállítások, melyeken hol előbukkan, hol meg úgy elbúvik a kívánatos színvonal, hogy akárhányszor inkább válogatatlan vásáron, mint magasabb szempontú műkiállításon érzi magát a szemlélő. Pedig az efféle az eladási célzatot sem szolgálja igazán. A 46. csoportkiállítás aránylag még az elfogadhatóbbakhoz tartozott. Legörvendetesebb meglepetéssel *Miskolczy Ferenc* kollekciója szolgált. Színei ugyan még nyersek, alakjai ruházatán a redővetés fafaragásosan merev, de eszméket hoz s azokat bensőséges, mélyen jellemzett, olykor szinte a fenségesig lendülő alakokban tudja java képein kifejezni. Figyelenre legméltóbb ebből a szempontból Égi és földi szerelem c. triptichona, mely a kétféle érzésnek földi és túlvilági sorsát állítja élénk. Az égi vagyis erkölcsileg nemes szerelem jobbról szerény alázatban, bízó nyugodtságban, buzgó imában éli hamupipőke életét; fényben-kéjben dőzsöl a balszárnyon a földi, vagyis bűnös szerelem. A középső, megoldó részen a jobboldali alak mennyei boldogságát, üdvözült elragadtatását, a céda kéjnőnek pedig elkárhozó rémületét szemléljük egymás mellett. Elég sok gondolat így együtt, de ki van művészileg, lendülő erővel fejezve, nem nyomja ónsúlyként az előadást. Az Ave Maria alakjain is elmélyülő áhítat, szinte fenség, napjainknak ez oly felette ritka tüneménye. A magasztosság itt nemcsak az angyal alakján ömlik el, de Márián is, mintha már is az Ég királynője volna. Beteljesedett c. feszületén is eléggé sikerült az isteni megnyugvás kifejezése, Kis szent Teréz-én pedig kiválóan a rajongó áhítaté. Mintha csak megfelelő korszellem, levegő kellene ennek az oly ígéretes művésznöknek nagyszabású kifejlődéséhez. Jelen kollekciójában azonban vannak még elég számmal gyengébb, válogatatlan darabok is. A Patrona Hungaria, Utolsó ítélet stb. bizony ezek közül való. A fekete és kakaószínű tónusokról is jobb lesz leszoknia. Freskó-kartonjaiban van monumentalitás, de pózolások kíséretében. Az igazi pátoszhoz pedig hozzátartozik a természetesség. Miskolczy Ferenc máris megmutatta, hogy nem hiába járt Assisiben, Giotto képei előtt; jól látja, írásai szerint is, feladatát s jobb műveiben helyesen is törekszik megoldására.

Utána *Pólya Istvánt* említjük; művészi tudás tekintetében övé az első hely e csoport kiállítói közt. Különösen a figurális feladatoknál van elemében. E képein formálás, színezés, jellemzés és stilizálás nem egyszer pompás egységbe olvad (Zöldruhás nő, Nő feketében, Várakozás). Nem tudunk osztozni azokban a dicséretekben, melyeket *Boromisza Tibor* itt kiállított képeiről (hortobágyi alakok és tájképek) olvastunk. Gulyás, bojtár, bacsó, stb. alakjai, igaz, jellegzetesek külsőkép, ám a festőjük ábrázolási módja nem az. Így aztán néprajzi szempontból markáns, de lelki élet tekintetében üres alakokat ad, melyek mintha egy etnografiai munka illusztrációi volnának, ahol a szöveg a fontos. Tájképei szükségtelen színbontásaikkal inkább bizarr, mint tetszhető ábrázolások. *E. Fodor Böske* színekben, formákban, felfogásban egyaránt primitív vagy mesterkélt jelenség még. Aktjainak, csendéleteinek építészeti perspektívák elé állítása merő modorosság. Kb. 30 kiállított képei közül a Fiume, a Fiumara folyóval az egyetlen, melynek alapján reménységgel búcsúzunk tőle.

Ennél a kiállításnál jóval gyarlóbb volt a Nemzeti Szalon 67. kiállítása. A legszívesebben *Edvi Illés Aladárné*, *Karádi Etel* portréira emlékszünk belőle vissza s ezekből is főképp Mendlik Oszkár élesen jellemzett és a Fehérmegyei parasztlány bájos arcképére. Parasztfigurái is jók és hű Szabolcska Mihály portréja, de a poétalélek felmutatása nélkül. *Kopeczky Raoul* sok tájképéből kiválik a Jánoshegyi részlet, mely hivatottságról tanuskodik az általán sablonosak mellett. *Cseney Vuchetich László* néhány portréja (Halmi Bódog, Néger fej, Olasz gyermek, Leányfej) finom munka, olasz vedutái azonban sivárságok. *Pap Gézá*nak egész szobát betöltő kollekcója ultramodernségében valóságos tüntetés a természet és természetesség ellen, pedig egyik képe, amelyen közeledik a természetes előadáshoz (Részlet Asztrahánból, 199. sz.) rokonszenves tehetségéről tanuskodik.

A Nemzeti Szalonban rendezte kiállítását a Képzőművészek Új Társasága, az u. n. Kut is. Amit kedélyes kópéság, merész kezdetlegesség és pathologikus adottság új utak keresése címén elművelhet, abból elég sokat láthattunk itt együtt. Tudjuk, hogy az örök mintával, a természettel szemben az egyéniségnek megvannak a jogai, hiszen a művészet épen az egyéniség közegén át visszaadott természet. De az egyéniségnek beavatkozó jelentkezése csak annyiban jogos, amennyiben a természet adta mintába értékes, emelő mozzanatot visz be, nem pedig eltorzítja azt. Az efféle művészkedés nagyon hasonlít a szeretetnek ahhoz a furcsa módjához, mikor valaki brutálisan helybenhagyja, kékre-zöldre-véresre veri szeretet címén azokat, akiket dédelgetnie, szeretetével megszépítenie kellene. A látottakról könnyű volna kirokit írni, de sem helyünk, sem kedvünk hozzá. A rekriminációk előadása is nyilván hiábavaló, részben felesleg is volna. Inkább felemlítjük néhányát azoknak a műveknek, melyek — ut rari nantes in gurgite vasto — vagyis az áradatban úszkáló tárgyakhoz hasonlóan, ebben az anarchikus miliőben is értékekül voltak

felismerhetők. *Boromisza Géza* meglepően sikerült csendéletet (hegedűvel, tempera) állított ki, *ifj. Kernstock Károly* szép, természetben gondos, sikerült aktot nyújt Éva címen, a legjobb aktot ezen a tárlaton; egy pompás beállítású, jellemzetes önarcképpel és friss parkrészzel szerepel *Novotny Emil Róbert*; ugyancsak markánsan jellemző önarckép, de a feltűnőség kedvéért lehetetlen színekbe mártva a *Ziffer Sándoré*. Jó kiindulás egy intérieur *Göllner Miklóstól*; s a fantasztikum világából is komolyan vehető, némiképp egyiptomias ábrázolat a Keresés, *Kepes Györgytől*. *Czigány Dezső* nagyszámú provencai tájképeinek hangulatosságát nagyon rontja még a modorosság. A sok torz szobor közt kellemes jelenség volt Gombaszögi Frida közvetlen előadású márványszobra *Csorba Gézá*-tól és egy Fürdősapkás leány, *Grandtner Jenőtől*.

III.

Míg a Nemzeti Szalon jórészt a művészi pályájuk reményteljes elején levők kísérletezési állomása, addig viszont az Ernszt-Múzeum inkább a már beérkezett, sőt kitűnő csengésű nevek gyűjteményes kiállításainak készsleges bemutatója. Legutóbbi kiállításán három termet *Perlmutter Izsák* képei töltöttek be. Régebbi kisméretű táj- és genreképeit (Volendami táj, Híd Besztercebányán, Krumplikapálók) felettébb közvetlen előadás tünteti ki. A napfény játékát a természetben, alakokon és intérieurökön olykor szinte káprázatos ragyogással mutatják be legújabb művei, melyek közül a verőfényes tavaszi kertben Kézimunkázó leányok-é az elsőség. Uri szobába beültetett hölgy alakjain bizonyos ványadt unatkozás, lelki üresség van, a fekete ruhában pamlagon heverve Olvasó nő kivételével. A felvidéki motívumokat feldolgozó régebbi képei különbek, köztük főképp a Játszó gyerek és a Kötő (helyesebben stoppoló) leány, mindkettő múzeális színvonalon.

Csók István impressionista művészetét egy termet betöltő képei közül a Züzü (Velasquezesen előkelő, lehelleffnomságú gyermekleányportré), egy gladiolusos Virágcsendélet (88 sz.) és a lugas fényjátékába beállított Sokác leány képviselte legelőnyösebben. Aktjai (Támár, Intérieur) törpítettségükben is kitűnőek, felöltöztetett alakjai azonban akárhányszor bábszerűek, így a Szénagyűjtésen is, mely ünneplőbe bujtatott alakjai után jobban viselhetné a Vasárnap délután címet.

A *minorum gentium*-ot *Feszty Masa* és *Csóka István* képviselték, mégpedig érdemesen. Feszty grafikája és vízfestményei (olasz veduták) az egyszerű fekete-fehérral is festőiség benyomását teszik, úgyhogy szinte koloritban fogjuk fel őket. Hogy a figurális feladatokra is hivatott, Martosi anyó-ja szépen bizonyítja. Csóka István rézkarcai, szénrajzai és paszteljei is gyönyörű festőiség jegyében állanak, főképp az utóbbiak. A Meunier- és Millet-hatás fel-fel tetszik rajtuk, mégis sajátosak. Oly műveit, mint a Krumpliszedés, Beszélgetés, Koldusok, Mun-

kások (gereblyézésnél), kedves élményekül jegyeztük meg. Különbén egész kiállítása rokonszenves, hivatott tehetségre vall.

Az Ernszt-Múzeum nagytermében ezúttal régibb magyar festményeket láthattunk, köztük több valódi remeket. Ez a szoba, alkalmat nyújtva több magántulajdonban levő remekmű láthatására, valóban elsőrangú múzeum-terem benyomásával hatott s a látogatót feledhetetlen műélvezetben részesítette. Méltatása külön tanulmányt érdemelne, amire azonban hiányozván a hely, hadd említhessünk legalább a szépségek közül is néhány legszebbet: *Brocky Károly* Vénusz és Ámor-ját, *Liezen-Mayer Sándor* Margit-ját, *Lotz Károly* Pihenő akt-ját, *Paál László* Mocsaras vidék-ét és *Bihari Sándor* művészetének egyik fő remekét, a feledhetetlen Oláh temetés-t. Mintha e terem mögött valahol egy elrejtett zenekar a magyar művészet halhatatlan dicsőségének szimfóniáját játszotta volna...

Temesi Pál.